

være lidt varsom med at give for mange Lovbestemmelser i Forholdet mellem Børn og Forældre.

I § 22 staar, at „er den ene af Forældrene ved Fraværelse, Sygdom eller af anden Grund midlertidig forhindret i at deltage i Bestemmelser angaaende Barnets Anliggender, og kan en Afgørelse ikke uden Ulempe opsættes, udøves Bestemmelsesretten af den anden“. Og der tilføjes: „Denne maa dog ikke træffe nogen Afgørelse af indgribende Betydning for Barnets Fremtid, medmindre dettes Tarv utvivlsomt kræver det“. I § 23 staar fremdeles, at hvis den ene af Forældrene ved Fraværelse, Sygdom eller af anden Grund i længere Tid er forhindret i at deltage i Forældremyndighedens Udøvelse, kan Overøvrigheden bestemme, at Forældremyndigheden skal tilkomme den anden alene. Det forekommer mig, at det vilde være naturligere og simplere at bestemme, at naar den ene af Forældrene midlertidigt er forhindret i at udøve Forældremyndigheden, overgaar denne til den anden.

I § 30 er der indsat en Bestemmelse om, at „Overførelse af Forældremyndighed til andre end en offentlig Myndighed eller en af de med offentlig Anerkendelse virkende Foreninger for Børneforsorg kan kun ske med Overøvrighedens Godkendelse, som alene maa meddeles, naar det maa antages at være til Barnets Tarv“. Dette er et Brud med vor gældende Ret, men jeg hilser dette Brud med Glæde og anser Bestemmelsen for meget heldig og til Gavn for Børnene. Forældrenes Pligt til at sørge for deres Børn bør de ikke kunne tilsidesætte, uden at Samfundet sikrer sig, at det virkelig er til Børnenes Gavn.

Jeg skal saa blot til Slut tillade mig at nævne, at i Kapitlet om Lavværgemaal har man udvidet dette Begreb saaledes, at det nu kan omfatte saavel Mænd som Kvinder. Naar en Person herefter paa Grund af Mangler ved sin legemlige eller sjælelige Tilstand selv maatte ønske det, kan han sættes under Lavværgemaal, ligesom ogsaa dette kan anordnes, naar det anses for paakrævet af Hensyn til en Persons Uerfarenhed. Dette anser jeg for meget heldige Bestemmelser, og de vil i mange Tilfælde kunne bevirke, at en Person undgaar at blive fuldstændig umyndiggjort.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de mange andre Bestemmelser i Lovforslaget, selv om der hist og her kan være Bemærkninger at gøre. Det vil der vel kunne blive Lejlighed til i Udvalget.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til en indgaaende og velvillig Behandling i det høje Ting.

Steincke: Efter den udførlige Gennemgang af Lovforslagets Indhold, som vi nu har hørt af den ærede Ordfører for Venstre (Birke), skal jeg ikke gaa stærkt i Dybden, saa meget mindre som jeg maa anerkende det glædelige Faktum, at den højtærede Justitsminister, som man i øvrigt i den senere Tid saa ofte med Sorg har set udvise en vis Tilbøjelighed til at gaa mod Tiden og Udviklingen, endelig en Gang har udarbejdet et Lovforslag, som ikke synes at røbe slige Tendenser; til Gengæld er Lovforslaget ganske vist ogsaa uden synderlig politisk Betydning. Og dog, denne Mangel paa politisk Interesse har Lovforslaget egentlig først faaet i Aar. For to Aar siden var Kravet om Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen nærmest revolutionært efter Venstres og den højtærede Justitsministers Opfattelse. Man husker, at vi den Gang, eller rettere for godt halvandet Aar siden, netop i Landstinget havde faaet et af den tidligere radikale Regering udarbejdet Lovforslag om Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen til Behandling, et Forslag, der foruden at være indlysende fornøftigt var nødvendiggjort af Hensyn til Genforeningen med Sønderjylland, hvor man jo havde andre Myndighedsregler. Men man husker ogsaa, at den højtærede Justitsminister den Gang ivrede stærkt mod den samme Tanke, som han nu har fremsat som selvfølgelig. Han ivrede mod det, dels fordi Forslaget ikke bragte fuld Overensstemmelse med de tyske Regler, dels og vel navnlig fordi man efter Ministerens Opfattelse burde vente, til Familieretskommissionen havde afgivet sin Betænkning, skønt denne Kommission allerede paa det daværende Tidspunkt udtrykkelig betonedede, at den var enig med de Radikale i, at Myndighedsalderen skulde nedsættes, og skønt Myndighedslovforslaget kunde være gennemført paa en Dag, hvis blot den høje Regering havde villet det. Men den vilde ikke. Og hvorfor vilde den ikke? Af rent politiske Grunde. Man var nemlig — det blev ligefrem udtalt baade af Venstres og de Konservatives Ordførere — bange for, at Vedtagelsen af Lovforslaget om Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen skulde opfattes som Tilslutning fra Venstre og de Konservative til Valgretsaldrens Nedsættelse til 21 Aar, og den blotte Tanke om denne sidste Reform fyldte jo disse